

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 10—16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2022

ΚΥΡΙΑΚΗ
10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΚΗΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ, Ἁγ. Μαρίας Αἰγυπτίας, Μάρκ. 10: 32-45
7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
6.30 μμ— Κατανυκτικός Ἑσπερινός, Ι.Ν. Ἁγ. Βασιλείου, Brunswick

ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ
ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ)

Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.
Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό
καί τήν πίστι μας.

ΔΕΥΤΕΡΑ
11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

5.30 μμ— Ἀκολουθία του Μεγάλου Ἀπόδειπνου

ΤΡΙΤΗ
12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

5.30 μμ— Ἀκολουθία του Μεγάλου Ἀπόδειπνου

ΤΕΤΑΡΤΗ
13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

8.00 πμ— Θ. Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων
5.30 μμ— Ἀκολουθία του Μεγάλου Ἀπόδειπνου

ΠΕΜΤΗ
14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

5.30 μμ— Ἀκολουθία του Μεγάλου Ἀπόδειπνου

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ
8.00—9.00μμ στό Hall τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

5.00 μμ— Μικρό Ἀπόδειπνο και Κανών του Αγ. Λαζάρου

ΣΑΒΒΑΤΟ
16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
Ἑγερσις Λαζάρου

7.30 πμ- Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία

ΚΥΡΙΑΚΗ
17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα—
Ἐπιστολή— Φίλιπ. 4: 4-9
Ἑυαγγέλιο— Ἰωάν. 12: 1-18

Ποιό είναι το βαθύτερο νόημα της Αναστάσεως του Λαζάρου

Στο πρόσωπο του Λαζάρου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ονομάζονται φίλοι Του και συμφιλιώνονται μαζί Του, όταν φυσικά το θέλουν

Ο λόγος σε τέτοια σοβαρά και μεγάλα θέματα ανήκει πάντοτε στους Πατέρες της Εκκλησίας, που ἔγραψαν θεόπνευστα. Ἐτσι, ο ἅγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης παίρνοντας αφορμή από τον λόγο του Κυρίου, που χαρακτηρίζει τον Λάζαρο φίλο Του, λέει πως στο πρόσωπο του Λαζάρου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ονομάζονται φίλοι Του και συμφιλιώνονται μαζί Του, όταν φυσικά το θέλουν. Λέει ἐπί λέξει ο ἅγιος Θεόδωρος.

τοῦ Γ.Β.Μαυρομάτη (churchofcyprus.org.cy)

«Και ἐνῶ βάδιζε ο Χριστός στον δρόμο, λέει φανερά στους μαθητές Του: “Ο φίλος μας Λάζαρος κοιμήθηκε ἀλλά πηγαίνω να τον ξυπνήσω” (Ιωάν. ια' 11). Μεγάλο πράγμα το ὅτι ο Λάζαρος ἀξιώθηκε να ονομασθεῖ φίλος ἀπό τον Δεσπότη των ὅλων! Πόσο ἀπερίγραπτη συγκατάβαση, που φθάνει σε τόσο μεγάλο ταπεινώσεως, ὥστε να ονομάζει τον ἄνθρωπο φίλο! Στο πρόσωπο του Λαζάρου ὅλο το ἀνθρώπινο γένος, που ἀπό πολύ παλιά με την παρακοή του πρωτοπλάστου εἶχε γίνει ἐχθρικό, υιοθετώντας το, το συμφιλιώνει, και εμεῖς, που κάποτε ἤμασταν μακριά με τή διάσταση τῆς ἐχθρας, που ἔφερε ἡ ἀμαρτία, τώρα πλησιάζουμε με τή θεϊκή ἀγάπη, και εμεῖς, που εἶχαμε κληρονομήσει τήν πρόσκαιρη και θνητή ζωή, γινόμαστε ἀθάνατοι με τή θεότητα του Λόγου, ο ὁποῖος ἐνώθηκε με ἐμᾶς. Γιατί λέει, ο Λόγος σαρκώθηκε και ἐμείνε ἀνάμεσά μας, και ἀπό πλήρωμα αὐτόν λάβαμε ὅλοι ἐμεῖς (Α' Ιωάν, α 14-16)».

Ανάσταση του Λαζάρου: Ο Άγιος Λάζαρος, ο τετραήμερος

Η τοποθέτηση αυτή του αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου μας οδηγεί σε μια άλλη αλήθεια “κρυμμένη” στο γεγονός της αναστάσεως του Λαζάρου.

Δηλαδή, εκτός του ότι είναι ο προάγγελος της Αναστάσεως του Χριστού, είναι και προτύπωση της κοινής αναστάσεως όλων των ανθρώπων, όταν θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας. Όπως το ψάλλουμε θριαμβευτικά και στο Απολυτίκιο της γιορτής: «Την κοινήν ανάστασιν προ του σου πάθους πιστούμενος εκ νεκρών ήγειρας τον Λάζαρον Χριστέ ο Θεός». Με την ανάσταση του Λαζάρου ο Χριστός έδωσε τη βεβαιότητα ότι θα αναστήσει όλους τους ανθρώπους. Δηλαδή, όχι μόνον οι δίκαιοι και οι αμαρτωλοί να αφανισθούν, αλλά θα αναστηθούν όλοι, δίκαιοι και αμαρτωλοί, και θα παρουσιασθούν μπροστά στο φοβερό βήμα του Χριστού.

Η δεσποτική παρουσία του Χριστού μπροστά στον τάφο και τον θάνατο, η προστακτική Του φωνή, που επέστρεψε την ψυχή του Λαζάρου στο νεκρό του σώμα, η ανάσταση του Λαζάρου και η παρουσία του στο σπίτι του με τους δικούς του είναι μια προτύπωση και μια βεβαίωση εκείνων, που πρόκειται να γίνουν κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Και όπως λέει και ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, πραγματικά ο Χριστός έκανε αυτό το θαύμα ως τύπο «της γενικής αναστάσεως των νεκρών».

Πρέπει να επισημανθεί πως υπάρχει μια βασική διαφορά μεταξύ της αναστάσεως του Λαζάρου και της αναστάσεως των ανθρώπων που θα γίνει κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Ο Λάζαρος μετά την ανάσταση του είχε το ίδιο σώμα που είχε και πριν και όχι πνευματικό, με όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της φθαρτότητας και θνητότητας, γι' αυτό και είχε ανάγκη της τροφής και όλων των αναγκών για τη συντήρηση του σώματος. Γι' αυτό εξάλλου και αργότερα πέθανε. Δηλαδή παρά την ανάστασή του, απέκτησε θνητό και προσωρινό σώμα. Τα σώματα όμως των ανθρώπων κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, κατά την οποία θα αναστηθούν, θα είναι πνευματικά και δεν θα έχουν ανάγκη τροφής, ύπνου, πόσεως και ενδυμάτων.

Και για το ίδιο θέμα μια αρχαία φωνή, του αγίου Ιππολύτου Ρώμης, προτρέπει τον καθένα μας: «Αγαπητέ, βλέποντας το θεϊκό έργο αυτών των θαυματουργιών, μην αμφιβάλλεις πλέον για την ανάσταση. Ο Λάζαρος ας σου γίνει καθρέφτης, και βλέποντας σε αυτόν τον εαυτό σου, πίστευε στην ανάσταση των νεκρών. Διότι η ίδια φωνή του Χριστού θα μας αναστήσει όλους εμάς, όπως λέει κάπου ο απόστολος Παύλος: 'θα σαλπίσει και οι νεκροί να αναστηθούν άφθαρτοι (Α' Κορ. ιε' 52), με τη Χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού».

Η Γιορτή της Αναστάσεως του Λαζάρου

Η γιορτή της Αναστάσεως του Λαζάρου, που σήμερα τελείται το Σάββατο προ της Κυριακής των Βαΐων την παλιά εποχή γιορταζόταν μαζί με την Βαΐοφόρο. Κατ' αυτήν στα Ιεροσόλυμα είχε καθιερωθεί ήδη από τον 8^ο αιώνα να γίνεται μεγάλη λιτανεία. Τα πλήθη του λαού έχοντας επικεφαλής τον Επίσκοπο ξεκινούσαν από το όρος των Ελαιών μετά από την Ακολουθία, που γινόταν εκεί, διέτρεχαν όλη την πόλη και έψαλλαν ύμνους μαζί με την επαναλαμβανόμενη επωδό «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

Αργότερα, και πιθανόν αρχές του 9^{ου} αιώνα η γιορτή του Λαζάρου χωρίσθηκε από τη γιορτή της Βαΐοφόρου για την εξής αιτία: Την προ της Κυριακής των Βαΐων Παρασκευή, έληγε η νηστεία των σαράντα ημερών και μέχρι την Κυριακή μεσολαβούσε το Σάββατο, χωρίς νηστεία και χωρίς καμιά γιορτή. Έτσι η γιορτή της Αναστάσεως του Λαζάρου μετατέθηκε το Σάββατο και ξεχωρίστηκε από τη Βαΐοφόρο Κυριακή. Ό,τι απέμεινε από την άλλοτε κοινή γιορτή μέχρι σήμερα είναι το Απολυτίκιο «Την κοινήν ανάστασιν...», το οποίο ψάλλεται και στις δύο γιορτές.

Επειδή η μεγάλη αυτή γιορτή της Αναστάσεως του Λαζάρου είναι όπως ψάλλει η Εκκλησία μας «της παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον» και προανακήρυξη της Αναστάσεως του Χριστού, ο οποίος ανέστησε τον Λάζαρο, γι' αυτό και η Ακολουθία του Όρθρου και της Θ. Λειτουργίας έχει λάβει αναστάσιμο χαρακτήρα και περιεχόμενο. Έτσι από το Σάββατο του Λαζάρου και μέχρι την Κυριακή του Θωμά, στις Ακολουθίες των μεγάλων Δεσποτικών Εορτών, που μεσολαβούν, «σχολάζει η Παρακλητική» και δεν ψάλλεται κανένα Μαρτυρικό ή Θεοτόκιο της.

Επίσης κατά το διάστημα αυτό (από Λαζάρου μέχρι Θωμά) απαγορεύεται η τέλεση Μνημοσύνων με κόλλυβα.

ΚΗΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ, Άγ. Μαρίας Αίγυπτίας

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία καταγόταν από την Αίγυπτο και έζησε τον 6^ο αιώνα, την εποχή του αυτοκράτορα Ιουστινιανού. Στα νεανικά της χρόνια ζούσε μέσα στην ακολασία και παρέσυρε πολλούς ανθρώπους στην ηθική καταστροφή.

Όταν ήταν 12 χρονών ξέφυγε από την προσοχή των γονιών της και πήγε στην Αλεξάνδρεια, όπου επί 17 χρόνια ζούσε άσωτη ζωή. Μετά, από περιέργεια πήγε, με πολλούς άλλους προσκυνητές, στα Ιεροσόλυμα, για να παρευρεθεί στην ύψωση του Τίμιου Σταυρού. Όταν θέλησε να μπει στο ναό της Ανάστασης, τη μέρα που υψωνόταν ο Τίμιος Σταυρός, ένοιωσε 3 έως 4 φορές κάποιαν αόρατη δύναμη μέσα της, που την εμπόδιζε να μπει, ενώ το πλήθος έμπαινε ανεμπόδια.

Αφού πληγώθηκε η καρδιά της απ' αυτό, αποφάσισε ν' αλλάξει ζωή και να εξιλεώσει το Θεό με τη μετάνοια. Έτσι βάζοντας σαν εγγυητριά της την Παναγία, υποσχέθηκε ότι εάν αφήσει να μπει και να δει τον Σταυρό του Κυρίου, θα ήταν συνετή και φρόνιμη στο μέλλον και δεν θα μόλυνε πια το σώμα της με πονηρές επιθυμίες και ηδονές.

Όταν γύρισε μετά στην εκκλησία, αυτή τη φορά μπόρεσε να μπει χωρίς καμιά δυσκολία. Τότε προσκύνησε το Τίμιο ξύλο και χωρίς να λησμονήσει την υπόσχεση που έδωσε, αναχώρησε την ίδια μέρα από τα Ιεροσόλυμα κι' αφού πέρασε τον Ιορδάνη μπήκε στα ενδότερα μέρη της ερήμου, όπου έζησε επί 47 χρόνια μια ζωή πολύ σκληρή και ασυνήθιστη, χωρίς να δει άνθρωπο, αλλά, έχοντας μοναδικό της θεατή τον Θεό, προσευχόταν μόνη σ' Αυτόν.

Τόσο δε αγωνίστηκε, ώστε πέρασε την ανθρώπινη φύση και απόκτησε ζωή πάνω στη γη αγγελική και υπεράνθρωπη. Τόσο δε υψώθηκε δια μέσου της απάθειας, ώστε περπατούσε πάνω στα νερά του ποταμού, χωρίς να βυθίζεται. Όταν δε προσευχόταν, σηκωνόταν από τη γη ψηλά και στεκόταν μετέωρη στον αέρα.

Περί το τέλος της ζωής της έτυχε να συναντήσει κάποιον ερημίτη, που λεγόταν Ζωσιμάς, που αφού του διηγήθηκε όλη της τη ζωή, τον παρακάλεσε να της φέρει τα άχραντα Μυστήρια για να κοινωνήσει. Εκείνος το έκανε την επομένη χρονιά, την Μεγάλη Πέμπτη. Αλλά τον άλλο χρόνο, ξαναγυρνώντας ο Ζωσιμάς την βρήκε νεκρή, ξαπλωμένη στη γη και κοντά της ένα σημείωμα, που έγραφε:

«Αββά Ζωσιμά, Θάψον ώδε το σώμα της Αθλίας Μαρίας. Απέθανον την αυτήν ημέραν, καθ' ην εκοινώνησα των αχράντων Μυστηρίων. Εύχου υπέρ εμού».